

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **A. A.**, zastoupené JUDr. Zdeňkem Navrátilem, advokátem se sídlem Bašty 2, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, ve věci kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 8. 2005, č. j. 61 Az 192/2004 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále označována jako „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2004, č. j. OAM-3011/VL-10-04-2004. Rozhodnutím správního orgánu byla její žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud pochybil, když se nezabýval otázkou právního posouzení splnění podmínek pro udělení azylu z důvodu vymezeného v ustanovení § 14 zákona o azylu. Jak totiž vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud se touto otázkou vůbec nezabýval. Stěžovatelka dále uvedla, že s ohledem na okolnosti jejího případu (je jedináček, její rodina v Mongolsku zemřela

a ona zůstala sama, Česká republika je klidná země, jejíž jazyk velice slušně ovládá), bylo na místě zvažovat udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti pak mělo být žalovaným vzato v úvahu, že stěžovatelka již má v České republice vytvořeny velmi silné vazby. Z těchto důvodů by případný nucený návrat stěžovatelky do Mongolska představoval pro stěžovatelku velmi obtížně zvladatelný zásah do jejího života.

Současně v rámci kasační stížnosti požádala stěžovatelka o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále uvádí, že stěžovatelka se snaží si legalizovat pobyt na území ČR a nesprávně k tomu použila žádost o azyl, místo možností daných zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti: Žádost o udělení azylu podala stěžovatelka dne 12. 10. 2004 a pohovor k tomuto návrhu s ní byl proveden dne 18. 10. 2004. Stěžovatelka ve své žádosti uvedla, že její rodiče zemřeli, v Mongolsku nemohla najít stálé zaměstnání a měla existenční problémy. Proto se rozhodla odjet do ČR. Od té doby zde žije a pracuje. Od října 2003 žije v ČR nelegálně, bylo jí uděleno správní vyhoštění a proto nyní žádá o azyl. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedla, že je jedináček a nemá kde bydlet, Česká republika je klidná země a ona by zde chtěla zůstat na celý život, žít a pracovat. Ve výše zmíněném pohovoru pak tyto důvody potvrdila.

Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného vyslovenými v žalobou napadeném správním rozhodnutí. Uvedl, že stěžovatelka po celou dobu řízení neuváděla žádný z důvodů podřaditelných pod ust. § 12 zákona o azylu, a proto bylo správně žádost stěžovatelky zamítnout jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Jako nedůvodné shledal krajský soud i námitky stěžovatelky týkající se údajného porušení správního řádu. Tato porušení jsou uváděna natolik všeobecně a v nekonkrétní rovině, že je nelze ani přezkoumávat. V obecné rovině krajský soud konstatoval, že z obsahu správního spisu žalovaného žádné porušení správního řádu nevyplývá. Žalovaný si opatřil pro své rozhodnutí dostatek potřebných podkladů a zjištění, a to zejména ze samotné žádosti stěžovatelky o udělení azylu a z podrobně provedeného pohovoru k důvodům této žádosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zák. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že žalovaný a posléze krajský soud nesprávně aplikovali ustanovení § 14 zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a krajský soud se ve svém odůvodnění nezabýval otázkou udělení azylu dle § 14 zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění

pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatku odůvodnění [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatelka konkrétně namítá, že se krajský soud ve svém odůvodnění nezabýval otázkou právního posouzení splnění podmínek pro udělení azylu z důvodu vymezeného v ustanovení § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud k tomuto uvádí, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční, která nachází vyjádření v ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., v němž je uvedeno, že soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Jak z obsahu soudního spisu zjistil, stěžovatelka v žalobě otázku posouzení aplikace § 14 zákona o azylu nenapadala. Nebylo proto povinností soudu, aby se v odůvodnění svého rozhodnutí touto otázkou zabýval; důvod pro zrušení rozhodnutí či vyslovení jeho nicotnosti i bez návrhu (tedy bez toho, aby stěžovatelka uvedenou žalobní námitku ve své žalobě vznesla) krajský soud ve způsobu a výsledku posouzení otázky aplikovatelnosti § 14 zákona o azylu na stěžovatelku neshledal, a to zcela právem, neboť rozhodnutí nebylo ani nicotné, ani nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 2, § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí z odůvodnění vyplývat, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikováno pod. č. 689/2005 Sb. NSS; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oboje dostupné na www.nssoud.cz). Tyto zásady krajský soud v předmětném případě dodržel, a proto tato námitka stěžovatelky není důvodná.

Námitka stěžovatele ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ohledně nesprávné aplikace § 14 zákona o azylu je z hlediska § 104 odst. 4 s. ř. s. namítána nepřipustně. Žalobní bod, který by odpovídal této v kasační stížnosti uplatňované námitce, žaloba neobsahuje. Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasné rozšíření (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod. č. 685/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelkou. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovanému proto nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu